

или свързана с него територия.

И МАНАСТИРА „СВ. ИЛИЯ”

Едва ли е необходимо да уточнявам, че сакралността, като факт и явление, не е в застинало състояние, а е в непрекъснато динамично възсъздаване в различни варианти в зависимост от конкретния хронотоп. Степента на сакралност се определя именно от потребностите на общественото съзнание, от съхраненото наследено знание за сакралните топоси на локално и регионално равнище, тяхното осмисляне чрез тези потребности в синхронен план. Взаимодействието на различните пластове има своята мотивация във фолклорно-митологичното мислене с оглед изграждане на конкретен модел на сакралност.

Край с. Чинтулово, Сливенско, чрез дарения и доброволен труд, е построен нов манастир „Св. Илия”. По-скоро става дума за възстановяване на стар манастир, който е започнал да се руши към 1965 г., когато вече е нямало кой да го обслужва.

Дотук всичко е ясно, но в историята на това сакрално място е налице своеобразна динамика, обвързана с промяна на типа сакралност. Има няколко момента, които моделират тази динамика.

Началото. Местно предание разказва за двама братя Димитър и Илия, които били аргати при местния бей (султан). Според един от вариантите жената на бея направила гюзлюми, но изказала гласно съжаление, че мъжът ѝ е в Мека (или в Истанбул) и не може да ги опита. Тогава Илия предложил да му ги занесе. Тя се учудила, но му загънала в чевре (кърпа) с поднос и му ги дала. Когато след време се върнал, беят я похвалил за вкусното ястие, което му занесъл Илия за една нощ, защото на другия ден се върнал. Тогава се досетил, че Илия е с особени качества и трябва да е човек на